

IS ALLES GODS PLAN?

W. Prolingheuer

STICHTING E-H DEPOT NEDERLAND
Gemeente Eben-Haëzer

Voor inlichtingen:

Gemeente Eben-Haëzer
Postbus 85111
3009 MC Rotterdam

Oorspronkelijke titel: *'Hat Gott einen Fahrplan?'*
Verscheen als nr. 225 in de 'Konkordante Schriftenreihe',
uitgegeven door 'Konkordante Verlag', Pforzheim, Duitsland
Vertaling: Rita Buurveld; herziening: Alfred Dekker, Andries van der Wal

© 2000 by Stg. E-H Depot Nederland, Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilms of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

	blz.
HIJ, DIE ALLES (ONDER)ORDENT	4
MENSELIJK PLANNEN MAKEN	4
IS ALLES GODS PLAN?	5
GOD DIE DOELBEWUST PLANNEN MAAKT	5
Schepping – nederwerping – herstel	5
Noach en het watergericht	7
Het offer waarin tevoren voorzien was	9
De Redder van de wereld	11
Een profeet van het volk van God	14
De man Gods en de koning uit Juda	16
Nebukaddressar: aan alle volken... ..	18
Door de heilige Geest gedragen	19
Door tijd van de vervulling	20
GOD HEEFT DE KOSTEN BEREKEND	22
DE BESCHIKKER OVER DE MENSEN	23
Het boek des levens	23
De dagen zijn bepaald	23
In Uw hand zijn wegen en tijden	23
Voorbestemming vóór het bewuste leven	25
Uitverkoren vóór de nederwerping van de wereld	25
De zogenaamde ‘vrije wil’	26
LATEN WIJ DOOR HEM LEVEN!	26

HIJ, DIE ALLES (ONDER)ORDENT

'Ik immers ben God, en er is geen ander, God, en niemand is Mij gelijk; Ik, Die van den beginne de afloop verkondig ... Ik heb het ontworpen, Ik breng het ook tot uitvoering'. (letterlijk: 'Ik ben El' - d.w.z.: Ik ben de allesonderwerpende, alles op zijn plaats zettende, de over alles beschikkende).

Deze woorden heeft God door de profeet Jesaja Zijn op dwaalwegen wandelende volk Israël laten toeroepen (Jes.46:9-11).

Is er onder ons iemand, die met betrekking tot zijn eigen willen en werken zo'n uitspraak kan doen? Kunnen wij aan het begin van een dag zeggen, hoe de afloop ervan zal zijn? Bevinden wij ons in de positie om na beëindiging van een studie of na enige jaren huwelijk vast te stellen, dat alles verlopen is, zoals wij het ons bij het begin hadden voorgenomen? Is het met onze loopbaan tot nu toe gegaan, zoals we die gepland hadden? Weten wij of wij het ons gestelde levensdoel binnen enkele jaren zullen bereiken?

MENSELIJK PLANNEN MAKEN

Enige tijd geleden bevond ik mij op het centraal station van een grote stad om er een gast af te halen. Allereerst stelde ik aan de hand van de aangeplakte dienstregeling vast, wanneer en waar de trein zou binnenkomen. Wat een werk voor een mens is zo'n dienstregeling, met al die aankomst- en vertrektijden, het achter elkaar laten binnenlopen en vertrekken van treinen, de overstapmogelijkheden, enz. Een veelheid aan grote en kleine technische zaken, een uitgebalanceerd, ingewikkeld samengaan van persoonlijke inzet en een overvloed van de meest verschillende dingen, die met elkaar verband houden, zijn volgens plan op elkaar afgestemd om een samenspel mogelijk te maken, dat zekerheid en stiptheid waarborgt.

Maar op deze avond hoorde ik uit de luidspreker de aankondiging, dat de door mij verwachte sneltrein met circa 30 minuten vertraging zou binnenkomen. Ik moest een half uur wachten. Een lange tijd leek het mij, maar het zou, vol met allerlei gebeurtenissen, snel voorbijgaan. Ik was getuige van een stormachtige drukte, want niet alle treinen kwamen volgens plan aan en werden naar andere sporen gedirigeerd. De aankondigingen op de perrons klopten niet. Doorlopend werden veranderingen via luidsprekers doorgegeven. De de om deze tijd van de avond binnenstromende mensen haastten zich van perron naar perron, vaak met zware bagage. Zij maakten een hulpeloze indruk, stapten in verkeerde treinen of misten de juiste aansluiting. Ook het spoorwegpersoneel wist het vaak niet meer. Het hele station bood het beeld van onsamenhangende gebeurtenissen. Van precisie, die vertrouwen wekt en zekerheid bewerkt, was geen spoor overgebleven. Een tot in het kleinste detail doordachte dienstregeling die op de meeste dagen gegarandeerd zou worden nagekomen, was op deze avond buiten werking gesteld. Een wonderwerk van de menselijke geest was plotseling alleen nog een papier van goede wil; de mogelijkheid ontbrak deze wil uit te voeren.

IS ALLES GODS PLAN?

Heeft God een 'dienstregeling' met betrekking tot de wereldgeschiedenis of ons leven? Lijkt zij op de menselijke voortbrengselen? Is deze dienstregeling - en daarmee bedoelen wij Gods woord - slechts een papier van goede wil, waarvan de verwezenlijking aan niet te bepalen invloeden onderhevig is? Moet God - zoals de mens - improviseren, d.w.z.: steeds weer in een ogenblik beslissingen nemen om Zijn plan ook maar enigszins te verwerkelijken? Of: onderscheidt Hij Zich daarin fundamenteel van ons?

Klopt het wat Hedwig von Redern in een lied neerlegde en waarover Marion von Klod in haar gevangenschap in Riga voor haar marteldood steeds weer voor zichzelf en haar medegevangenen ter bemoediging gezongen heeft?

Als ik de weg niet weet, U weet hem wel!
Dat maakt de ziel stil en met vrede gevuld.
dat mijn hart angstig slaat, hetzij laat, hetzij vroeg.
U weet de weg toch immers, U weet de tijd,
Uw plan is al klaar en ligt gereed!
Ik loof U voor de macht van Uw liefde,
ik roem de genade, die mij heil heeft gebracht.
U weet, vanwaar de wind zo stormachtig waait,
en U gebiedt hem, U komt nooit te laat.
Daarom wacht ik stil, Uw woord is zonder bedrog,
U weet de weg voor mij, dat is genoeg!

GOD DIE DOELBEWUST PLANNEN MAAKT

Een plan is er om een gesteld doel te verwerkelijken. Heeft God zich zo'n doel gesteld? Is Hij in staat dat te verwerkelijken? Wat bedoelt het woord van God, wanneer wij daarin over een plan van de eonen (N.B.G.: het eeuwige voornemen) lezen, dat God in Christus Jezus uitgevoerd heeft (Efeze 3:11)? Wordt hier niet tot uitdrukking gebracht, dat God Zich iets voorgenomen heeft, wat Hij in de geschiedenis van de tegenwoordige tijd denkt te verwerkelijken, en wel door Christus Jezus?

Wij willen proberen een antwoord op deze vragen te vinden, terwijl wij een aantal gegevens van de geschiedenis van de wereld en de mensheid oppakken en overdenken. Of: zouden wij niet beter kunnen zeggen: de geschiedenis van God met ons mensen?! Wij willen alleen puntsgewijs slechts enkele gebeurtenissen belichten.

Schepping - nederwerping - herstel

Wij weten zowel op grond van geologische en archeologische inzichten, als van de meest uiteenlopende wetenschappelijke gegevens over ons zonnestelsel, dat de aarde veel ouder is dan de mensheid. Op dat punt bestaat geen meningsverschil tussen het woord van God en menselijke wetenschap. Wetenschap klopt

immers steeds dan, wanneer zij goddelijke feiten erkent. Zij vergist zich echter steeds, wanneer zij daarvan afwijkt. Daarom moet zij zich voortdurend corrigeren.

In de eerste zin van de Bijbel lezen wij, dat God (Elohim) de hemelen en de aarde geschapen heeft. De apostel Paulus schrijft:

*'Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen'
(Romeinen 11:36).*

Zij zijn dus niet, zoals sommigen beweren, uit het niets geschapen. En in Colossenzen 1:16 wordt ons daarover geleerd, dat God alle dingen allereerst in de Zoon van Zijn liefde schiep en dat dan alles in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare met alle tronen, heerschappijen, overheden en machten door de Zoon geworden is.

Deze geschapen wereld was een geordend systeem van volmaakte schoonheid. Dit wordt duidelijk uit het onderricht, dat God aan Job geeft. Hij vroeg hem met betrekking tot de aarde:

'Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt! Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers! Of wie heeft over haar het meet-snoer gespannen? Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd, terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden?' (Job 38:4-7).

De aarde werd dus door God in den beginne niet als een chaos geschapen, maar om bewoond te worden (Jesaja 45:18). Zij moet een onvoorstelbaar rijke planten- en boomgroei gehad hebben en door zeldzame, ten dele zeer grote dieren bewoond geweest zijn, zoals uit velerlei vondsten blijkt.

Er staat in het tweede vers van Genesis, het eerste boek van Mozes, dat deze aarde een chaos werd, dat zij zonder inhoud werd. Petrus spreekt erover, dat de 'toenmalige wereld' (niet: 'de wereld van de voortijd' ten tijde van Noach, vgl. 2 Petrus 2:5), d.w.z.: niet de aarde zelf, maar het systeem op deze wereld, door water overstroomd, omgekomen is (2 Petrus 3:5,6). De 'toenmalige wereld' beleefde een nederwerping (Het Griekse katabolê luidt vertaald: naar benedenwerping). Gods Woord maakt onderscheid tussen een tijd voor deze nederwerping van de wereld (Johannes 17:24; Efeze 1:4; 1 Petrus 1:20) en een tijd daarna (Hebreeën 4:3; Mattheus 13:35; Openbaring 13:8; 17:8; e.a.). Deze nederwerping dient waarschijnlijk als eerste gericht Gods op grond van het optreden van de zonde beschouwd te worden. Daarbij moet de aardkorst aan geweldige omwentelingen en omvormingen hebben blootgestaan. Flora en fauna, planten- en dierenwereld, werden honderden of duizenden meters diep begraven.

Aan deze ondergang van de planten- en dierenwereld danken wij o.a. onze mogelijkheid tot leven. De aarde zou nooit miljarden mensen hebben kunnen herbergen, zonder een enorme rijkdom aan bodemschatten energiebronnen te bezitten, die het fundament van de ontwikkeling geweest zijn, vooral in de laatste decennia.

Laten wij ons eens indenken, dat wij geen kolenvoorraden zouden hebben kunnen exploreren, die getuigen zijn van een weelderige vegetatie met grote moeras- en veenbossen die verloren is gegaan. Of: dat wij geen olievoorraden zouden bezitten. Deze zijn het bezinsel van dierlijk leven - getuigen van een veelsoortige schepping, rijk aan dierlijk leven, die verloren is gegaan.

Wij lezen verder in Genesis 1, dat de Geest Gods over de oppervlakte van het water zweefde en God sprak:

'Er zij licht!'

Daarmee begon Hij, in een werk dat zes scheppingsdagen duurde, deze aarde opnieuw ordenend. Eerst ordende Hij de lichamen en stoffen: lucht, water en het land met zijn gesteente tot aan de vruchtbare aardlaag. Daarna maakte Hij de aarde groen met plantengroei. Vervolgens kwamen de kruiden- en de vruchtbomen, die in de lagere laag van de levenloze lichamen en stoffen hun noodzakelijke voedingsstoffen vonden. Verder schiep Hij, voortbouwend op beide trappen, een veelsoortige dierenwereld, die in staat was, zich voort te bewegen en haar voedsel in het plantenrijk te zoeken. Het laatst echter schiep Hij als kroon van deze schepping de mens, voor wie de voorafgaande trappen van de aardse schepping noodzakelijke voorwaarden voor het leven waren. Hij schiep hem naar Zijn beeld en met het plan, Zichzelf in Zijn Zoon tot heil van de hele schepping op deze trap van het menszijn te openbaren (Genesis 1:2-31).

Deze korte aanduidingen uit de vroege geschiedenis van de aarde zouden ons de kennis moeten verschaffen, dat de wereld, waarin wij leven, niet het resultaat van een evolutie, d.w.z.: een geleidelijke, voortdurende ontwikkeling is, maar dat zij door een plannen makende, alles bepalende macht en grootheid bestaat. Het getuigenis van de Heilige Schrift luidt:

*'Voor ons is er maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn'
(1 Korinthiërs 8:6).*

Niet een geleidelijke ontwikkeling uit een oer cel heeft geleid tot wat wij zijn en wat nu om ons heen is. Gods scheppend werken heeft tot deze wereld geleid. Zij staat onder Zijn planmatige voortzetting naar een doel, dat Hij Zich gesteld heeft. Dit doel echter is Hij Zelf: Hij, alles in allen (1 Korinthiërs 15:28)!

Laten wij onze ogen ervoor openen, dat Gods gerichten onderdelen van Zijn plan zijn. Zij hebben geen verwoestend karakter (zoals dit bij ons mensen meestal het geval is), maar zij zijn bouwstenen voor een nieuw begin en fundament voor een verdere, grotere en daarmee zegenrijkere ontwikkeling.

Noach en het watergericht

Na meer dan negen generaties sedert de schepping van de eerste mens overkwam de aarde een grote catastrofe. Een waterloed overstroomde het aardoppervlak en bedekte alle bergen onder de hele hemel, zodat alle mensen en de niet in het water levende dieren weggerukt werden. Slechts acht mensen en de met hen in een ark verzamelde dieren werden gered. (Genesis 6:8,8:22)

Nadrukkelijk beschrijft het woord van God de gebeurtenissen en omstandigheden, die tot dit gebeuren leidden. In het tiende geslacht sinds Adam was de mensheid zo verdorven en had het kwaad zich zo vermenigvuldigd, dat God dit gericht over haar veroorzaakte, om de tot dan toe bestaande aartsvaderlijke heerschappij te vervangen en een nieuwe werelddordering - die van menselijke regeringen - in te voeren. Hij koos Noach, een rechtvaardig man, en zijn familie uit voor een nieuw begin.

In gehoorzaamheid tegenover zijn God begon Noach op het droge land een schip te bouwen, dat 300 ellen lang, 50 ellen breed en 30 ellen hoog was, d.i.: ongeveer 137 x 23 x 14 meter. Hij verrichtte deze arbeid, hoewel er geen aanwijzingen waren voor een catastrofe door een watervloed en regen op de aarde tot dan toe onbekend was. Vele tientallen jaren moet hij aan deze wonderlijke kolos gebouwd hebben, blootgesteld aan het gespot van zijn medemensen. De schrijver van de Hebreeënbrief legt zijn houding uit met de woorden, dat hij daardoor de wereld veroordeelde en zo een lotgenieter (N.B.G.: erfgenaam) werd van de gerechtigheid overeenkomstig het geloof (11:7).

Wij vragen ons af, hoe Noach aan de technische kennis kwam om zo'n uniek en gigantisch schip te bouwen, dat moest standhouden in zo'n watervloed, acht mensen met een omvangrijke hoeveelheid dieren moest opnemen en als onderdak gedurende een heel jaar moest dienen? Hoe kwam het, dat dit werk dusdanig op tijd klaar was, dat hij na de laatste oordeelsaankondiging binnen zeven dagen met al zijn have en goed en alle levende wezens voor het binnendringen van de watermassa's de ark kon betrekken? En waar kwamen tenslotte deze enorme hoeveelheden water vandaan, die het hele aardoppervlak en ook de destijds hoogste bergtoppen bedekten, waarvan ook de latere landingsplaats van de ark in het gebergte Ararat vertelt?

Wij lezen in Genesis 1:6-8, dat God een luchtlaag (uitspansel) in het midden van het water maakte en daarmee een scheiding tussen water en water bewerkte, namelijk water onder de luchtlaag en water boven de luchtlaag. De luchtlaag echter noemde Hij hemel. Dat betekent, dat de enorme watermassa's uit de nederwerping van de wereld zich voor een niet gering deel nu boven de luchtlagen bevonden. Wij kunnen ons deze als reusachtige, de aarde omsluitende damplagen voorstellen.

Deze uit zeer kleine druppeltjes bestaande, onze aardbol omgevende watermassa's waren er waarschijnlijk mede een reden voor, dat er toen op de aarde heel andere levens voorwaarden waren, die mede ertoe hebben bijgedragen, dat de leeftijd van de eerste mensen verscheidene honderden jaren bedroeg. Zij leefden bij wijze van vergelijking als onder het beschermende dak van een broeikas, waarin voor een gelijkmatige, groeibevorderende temperatuur gezorgd wordt. Pas na de vloed lezen wij van zomer en winter en de daarmee samenhangende weersinvloeden, die ons mensen zoveel lichamelijke nood veroorzaken (Genesis 8:22). Ook is het heel goed denkbaar, dat de ongefilterde zonnestrallen zich op grond van deze beschermende waterlagen niet zo konden doen voelen, zoals dit nu het geval is. Deze boven de luchtlaag verzamelde watermassa's en het onderaardse water werden gedurende veertig dagen en nachten over de aarde uitge-

stort en wisten al het leven uit, dat niet in het water thuis hoorde of in de ark leefde.

Hier stellen wij ons de vraag: was deze ontwikkeling vanaf het herstel van de aarde via Adam tot aan de generatie van Noach, de bouw van de ark en de direct daarop beginnende vloed, zowel als de daarna veranderde wereld met haar andere levensvoorwaarden puur toevallig?

Bespeuren wij niet veeleer achter al deze gebeurtenissen de besturende hand van Hem Die alles op zijn plaats zet? Tekent zich niet heel duidelijk af, dat deze gebeurtenissen zinvol op elkaar afgestemd zijn, dat wij met een planmatig verloop te maken hebben?

Noach wandelde met God en was een prediker van de gerechtigheid (2 Petrus 2:5). Tegen alle menselijke verstand in geloofde hij zijn Beschikker en bouwde de ark. Door de vloed heen gered werd hij tot stamvader van alle nu levende mensen. Zo begon God een nieuwe eon, het tegenwoordige tijdperk, met een man van het geloof, die kennis van goed en kwaad bezat en die door zijn handelen het kwaad veroordeelde. Hoe anders was dit nieuwe begin dan dat met Adam, die deze kennis niet bezat en bij de eerste beproeving faalde.

Het offer waarin tevoren voorzien was

Na meer dan tien generaties na de zondvloed trokken vier mensen - uit de laagvlakten van de grassteppe Bersheba komend - noordwaarts naar het hoger gelegen land Moria. Het waren Abraham met Isaak, zijn zoon, en twee van zijn knechten (Genesis 22). De ezel, die zij bij zich hadden, droeg het hout, dat voor het brandoffer bestemd was. Dit aanbiddingsoffer moest op een door God nog aan te wijzen berg gebracht worden. Maar zij hadden geen offerdier bij zich. God had Abraham ter beproeving opdracht gegeven Hem de eniggeboren zoon van de belofte te brengen.

Op de derde dag van hun tocht zag Abraham de plaats van de aanbidding. Hij legde het hout voor het vuur op Isaak. Beide knechten achterlatend trokken vader en zoon samen verder, om Gods bevel op te volgen. Op de vraag van Isaak naar het offerlam antwoordde Abraham: 'God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon.'

Wie kan Abrahams hartepijn op deze weg meevoelen, tot deze, op het doel aangekomen, het altaar bouwde, het hout erop legde, de zoon bond erbovenop legde en ten slotte het mes greep, om Isaak in gehoorzaamheid jegens zijn God te slachten? De schrijver van de Hebreeënbrief geeft uitleg over de houding van Abraham met de woorden, dat hij erop rekende, dat God bij machte is zijn zoon uit de doden op te wekken, om alle aan hem gegeven beloften te vervullen.

Maar God, de Vader van het medelijden, gebood zijn trouwe knecht op te houden en spaarde Isaak, terwijl Hij een ram voor het offer ter beschikking stelde. Hij opende de ogen van Abraham en wijdde hem in een toekomstige gebeurtenis op deze plaats in. En Abraham noemde de plaats: 'IEUE Jirêh (= De HEER

zal zien)', zodat sinds deze dag daarvan gezegd wordt: 'Op (lett.: in) [de] berg [van] IEUE werd [het] gezien.' (Genesis 22:14) (N.B.G.: 'De Here zal erin voorzien ... Op de berg des Heren zal erin voorzien worden').

Bijna 2000 jaar later ging de Zoon van God over deze aarde, om in gehoorzaamheid Zijn God te dienen. Hij herinnerde de Joden aan Abraham en - onder verwijzing naar zijn werken van het geloof - zei Hij: 'Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd.' (Johannes 8:56)

Zoals Abraham op de derde dag met Isaak op de berg Moria aankwam, zo kwam in de derde eon God met Zijn Zoon aan op Golgotha. En Hij, de Vader, spaarde Zijn eniggeboren Zoon niet, maar gaf Hem voor allen over (Romeinen 8:31,32). Toen Jezus aan het kruis hangend de woorden uitriep: 'Het is volbracht!' (Johannes 19:30), stelde Hij met heldere geest vast, dat het doel van een lange weg bereikt was. Deze weg was voor het eerste optreden van de zonde begonnen (die de nederwerping tot gevolg had), toen er nog geen noodzaak voor een offer was.

Jezus heeft Zichzelf gewillig als het onberispelijke en vlekkeloze lam van God ten offer laten brengen. Maar Hij is niet alleen het zoenmiddel voor de zonden van Zijn volk, maar voor die van de hele wereld (1 Petrus 1: 19-20; 1 Johannes 2:2). Hij Die in gestalte van God zijnde, de gestalte van een slaaf heeft aangenomen, heeft Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood van het kruis. (Filippenzen 2:6-8). En alles wat in de wet, de profeten en de psalmen in dit verband gezegd was, had zijn vervulling gevonden, toen Jezus deze woorden uitsprak.

Herkennen wij in dit aangrijpende gebeuren het doelbewuste werken en handelen Gods, Die daarmee Zichzelf voor onze ogen onthult, dat wij Hem in Zijn gerechtigheid en liefde zouden mogen kennen? De gelovigen van de gemeente te Jeruzalem erkenden in alles de soevereiniteit Gods, terwijl zij biddend uitspraken:

'Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen uw heilige knecht Jezus, die Gij gezalft hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israël, om te doen al wat uw hand en uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou' (Handelingen 4: 27,28).

Ook de apostel Paulus legt de nadruk op het hogere verband, wanneer hij de Korinthiërs schrijft:

'En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zichzelf verzoend heeft . . . Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem' (2 Korinthiërs 5:18-21).

Door heilige Geest aangezet had Jesaja circa 750 jaar tevoren gezegd:

'Maar het behaagde de Here Hem te verbrijzelen, Hij maakte Hem ziek.'
(Jesaja 53:10)

En de schrijver van de Hebreeënbrief zegt, dat Hij door de genade van God voor allen de dood gesmaakt heeft, Hij Die daarom nu met heerlijkheid en eer gekroond is. (Hebreeën 2:9)

De Redder van de wereld

De meeste plaats in het eerste boek van Mozes neemt de levensgeschiedenis van Jozef in (Genesis 37-50). Hij was de elfde zoon van Jacob, genaamd Israël. Deze schonk de zoon van zijn ouderdom meer liefde dan al zijn overige zonen. Het schijnt, dat hij in gezelschap van de ouden - zijn vader Jacob en zijn grootvader Isaak (die pas enige jaren na Jozefs verkoop in slavernij stierf) - opgroeide en zich op zijn gemak voelde. Want terwijl zijn broers buiten in de bergen de kudden vee hoedden, bleef hij thuis. Zo zal de grootvader hem wel verteld hebben van het handelen van God in zijn leven en in dat van zijn vader Abraham, van het offer op de berg in het land Moria met de geheimzinnige heenwijzing naar een toekomstig handelen van God. Zijn vader Jacob zal uit zijn leven verteld hebben van Gods wonderbare tussenkomst in Bethel (Genesis 28:10- 20;35:1-14), Mahanaïm (Genesis 32: 1-2), en Pniël (Genesis 32:24-32). Op deze manier kreeg Jozef in zijn vroegste jeugd een diepe kijk op Gods werken. God, Die beloften geeft en vervult, uitkiest en zegent, Die tegen alle moeilijkheden in naar het doel leidt.

Dit alles zal al vroeg dat onbegrensde geloof aan Gods leiding in hem bewerkt hebben, dat voor zijn leven zo beslissend zou zijn. En toen hij met zeventien jaar zeldzame dromen kreeg, herkende hij daar direct Gods speciale boodschap in. Maar zijn zo volledig anders zijnde inzicht en gedrag wekten de jaloezie en de toorn van zijn broers, die hem bij een geschikte gelegenheid met de dood bedreigden en tenslotte als slaaf naar Egypte verkochten.

Deze jonge man, die in gelovige verwachting leefde, werd daarmee in een vele jaren durende lijdensschool van God gebracht. Allereerst was hij slaaf in een voornaam Egyptisch huis, waar hij reeds spoedig de erkenning van zijn heer verwierf en door hem tot opzichter werd aangesteld. Hier werd hij echter door de vrouw van zijn heer in een van de gevaarlijkste en dodelijkste verleidingen gebracht, die zowel aan zijn jeugdige natuur appelleerde, als ook een mogelijkheid opende op deze gemakkelijke manier de vervulling van zijn dromen te beleven en tot macht en aanzien te komen. Jozef leidde echter zijn leven voor Gods aangezicht en beantwoordde de enorme uitdaging met de woorden:

'Hoe zou ik dit grote kwaad doen en tegen God zondigen?'

Deze overwinning zou zijn lijden aanvankelijk zeer vermeerderen. Men wierp hem in de gevangenis, het huis van de overste van de lijfwacht, waar ook in ongenade gevallen hoge ambtenaren van de koning op berechting wachtten. Maar Jozef kon zich ook in deze positie direct schikken. Dat kan alleen het geloof! Hij ondervond dat God Zich naar hem in genade uitstreckte, zodat hij na korte tijd van de overste van de gevangenis het toezicht over alle gevangenen kreeg opgedragen. Na jaren herinnerde één van hen, de schenker van de koning,

zich de hulp van Jozef en maakte zijn koning, die een onverklaarbare droom had, op hem attent. Jozef werd voor Farao geleid en mocht hem de droom als Gods boodschap van een komende hongersnood uitleggen. Hij gaf daarbij direct ter overweging doeltreffende voorstellen om dit te overwinnen. Farao, die inzag dat Gods Geest in Jozef sprak, verhief hem tot de hoogste eer en stelde hem aan tot onderkoning over het hele koninkrijk, zodat voor hem allen hun knieën moesten buigen.

Toen was Jozef dertig jaar. Hij liet in de komende 7 vruchtbare jaren grote korenen voedselvoorraden aanleggen, zodat in de volgende jaren van droogte, die over de hele aarde verspreid waren, alle mensen en volkeren, die hem om koren vroegen, van deze overvloed verzorgd konden worden. Zo werd hij tot redder van de wereld.

In deze tijd kwamen ook de broers van Jozef, door hun vader gezonden, naar Egypte om koren te kopen, opdat zij konden leven en niet van de honger moesten sterven. Zij wierpen zich smekend voor de hun onbekende heerser neer. Het is zeer leerzaam en aangrijpend om na te lezen, hoe Jozef hen, zonder herkend te worden, ontmoette, hun de strengste beproevingen oplegde en hun gezindheid onderzocht. Zij vermoedden, dat hun dit alles overkwam, omdat zij vele jaren geleden aan hun broer een misdrijf begaan hadden en hun oude vader onuitsprekelijk leed berokkend hadden. En Jozef zag de verandering van hun hart en maakte zich tenslotte met diepe bewogenheid aan hen bekend. Meer dan twintig jaar waren voorbij gegaan sinds de dagen, dat God Zich aan hem in dromen had geopenbaard en zijn broers besloten hadden hem om te brengen!

Hoe oordeelde Jozef nu over deze achter hem liggende, ten dele zeer droevige jaren van zijn leven? Zag hij daarin een onherroepelijk verloren tijd? Maakte hij soms zijn God, naar Wie hij steeds zoekend, vol verwachting uitgekeken had, verwijten? Had hij zich ooit door Hem verlaten of onrechtvaardig behandeld gevoeld? Stond hij nu verbitterd en onverzoenlijk tegenover zijn broers, van zins aan hen hun schandelijk gedrag betaald te zetten?

Niets van dat alles bewoog zijn hart. In het geloof aan Gods openbaring had hij deze tijd doorgemaakt en had hij steeds meer geestelijk inzicht verkregen om de gedachten Gods te verstaan, tot hij die ten slotte voor Farao mocht onthullen. Hij zag alles in een ander verband en zo antwoordde hij de bevreesde broers:

*'Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden ... Vreest niet, want ben ik in Gods plaats? Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, ten einde te doen, zoals heden het geval is: een groot volk in het leven te behouden'.
(Genesis 45:5;50:19-20)*

Jozef zag het verleden niet uit het kleine, bescheiden perspectief van zijn persoonlijk leven. Hij wist van de God van zijn vaders en de door Hem, voor het zaad van Abraham gegeven belofte. Zo was het hem geschonken, vreugde en leed van zijn jeugd uit het standpunt van God te bezien. Niet de hem vijandig

gezinde broers waren het in laatste instantie geweest, die hem aan de slavernij overgeleverd hadden. In het licht van goddelijke kennis kon hij, vervuld met diepe tevredenheid, zeggen: God heeft mij gezonden. Hij dacht alles voor mij ten goede uit. Het ging Hem erom de drager van Zijn beloften van zegen in het leven te houden. Hij herkende dus iets van de fundamentele waarheid, dat God alles naar het raadsbesluit van Zijn wil bewerkt, dat aan Zijn handelen een wijs voornemen (plan) ten grondslag ligt en dat Hij alleen Zich de vrijheid voorbehoudt en hij machte is uit het kwaad het goede te laten voortkomen.

Laten wij ons eens voorstellen, dat wij in de bloei van ons leven voor lange tijd uit onze gewone omgeving weggehaald zouden worden, om een kwalijk, vernederend gebeuren over ons te moeten laten heengaan - wat zou ons antwoord daarop zijn? Voor velen van ons zal de zin van een zo'n persoonlijk ondervinden van smartelijke wegen tot nu toe niet duidelijk geworden zijn. Wij mogen er echter zeker van zijn, dat wij allen eens daarover inzicht zullen ontvangen, zodat wij kunnen instemmen, dat het voor ons juist geweest is, omdat God in Zijn opvoedende genade zo alles voor ons ten beste geleid heeft. Zouden wij Hem niet om verlichte ogen des harten vragen, om ons Zijn machtige, ordenende, liefhebbende vaderhanden in alles te laten onderscheiden? Alleen zo zullen wij vrij worden om een leven te leiden in stille, gezegende tevredenheid, om met de door lijden beproefde profeet Jesaja dankbaar in te stemmen ten aanzien van God:

'Gij hebt wonderen gedaan, raadsbesluiten uit een ver verleden in waarheid en trouw volvoerd'. (Jesaja 25:1)

Jozef, wiens levensweg uit de geborgenheid van het vaderhuis in slavernij en gevangenschap voerde (wat gelijkstond met een terdoodveroordeling), die na lange smartelijke jaren dan tot heerser over heel Egypte werd verheven en die tenslotte in een hongersnood tot redder van de wereld werd, is in dit alles op een speciale wijze een afschaduwing van het leven, werken en lijden van Jezus Christus. Hij kwam uit de heerlijkheid van het goddelijk vaderhuis, nam de gestalte van een slaaf aan, verdroeg onverdiend onuitsprekelijk lijden tot aan de dood van het kruis en werd tenslotte door God omwille van Zijn gehoorzaam, werk in geloof boven alles verhoogd, met roem en eer gekroond en van volmacht voorzien het al aan Zichzelf en aan Zijn God en Vader ondergeschikt te maken (1 Korinthiërs 15:27-28). Zoals voor Jozef zich alle knieën bogen, zo zullen eens voor Hem zich de knieën van alle bovenhemelse, aardse en onderaardse wezens dankbaar buigen met de belijdenis:

'Jezus Christus is Heer'

(letterlijker: 'Heer is Jezus Christus') en daarmee God de Vader verheerlijken (Filippenzen 2:9-11). Is het leven van Jozef niet een bewijs ervoor hoe weloverdacht God het leven van afzonderlijke mensen, ja, van hele volken betreft in Zijn heilsgeschiedenis, die de hemelen en de aarde ompant? Waarlijk, Jozef is met zijn leven een waardig profeet van Hem, Die in de volste zin van het woord tot Redder van de wereld geworden is.

Een profeet van het volk van God

God had aan Abraham een talrijk zaad beloofd, maar ook bekend gemaakt, dat dit in een vreemd land een tijd van 400 jaar durende ellende moest doormaken om dan met veel goederen in het vaderland terug te keren (Genesis 15:13-14). In het vertrouwen op deze belofte had Jacob bij zijn sterven in Egypte geregeld, dat men hem in het land van de vaders, in Kanaän, moest begraven (Genesis 49:29-33), waar zijn zoons zich aan hielden (Genesis 50:7-13). Toen Jozef zijn einde zag naderen, herinnerde hij de zijnen eraan, dat God hen uit Egypte weer in hun vaderland zou terugvoeren en hij bezwoer hun, dat dan zijn gebeente mee teruggenomen zou worden (Genesis 50:24-26).

Toen een andere koning, die niets van Jozefs gezegende regering afwist, in Egypte heerste, en hij met angst waarnam, dat de kinderen Israëls talrijker en sterker geworden waren dan het eigen volk, maakte hij het de Israëlieten lastig met erg zwaar werk en verordende dat alle pas geboren jongens gedood moesten worden om daardoor een effectieve decimering van het volk te bewerkstelligen (Exodus 1:8-22).

Het geschiedde nu, dat een Israëlitisch echtpaar een zoon geschonken werd, die drie maanden voor de beulen verborgen werd gehouden. Toen dit echter niet langer mogelijk was, zetten de ouders hun kind in een met pek dichtgemaakt, biezen mandje aan de oever van de Nijl. Waarom moest juist om deze tijd de dochter van Farao in deze wateren een bad nemen en daarbij het huilende kind opmerken? Wat bewoog haar ertoe de toenmalige wet te ontduiken en het buitenlandse kind aan te nemen, ervoor te zorgen dat het gezoogd werd en het toen bij zich te nemen? Waardoor werd haar handelwijze aan het koninklijke hof niet opgemerkt of afgekeurd?

Mozes werd op deze manier in de kunst en wijsheid van de Egyptenaren, een op een hogere trap van de beschaving staand volk, opgevoed en onderwezen. Wat echter dreef hem om met veertig jaar het koninklijk hof te verlaten en de voordelen van een plaats als zoon van de dochter van Farao op te geven, om naar de mensen te gaan, die de ergste slavenarbeid verrichtten en die hij als zijn broers herkende? Waarom gaf hij er de voorkeur aan met zijn volk kwalijk behandeld te worden en zich zo drijftig te maken, dat hij tegen een Egyptenaar opstond en hem doodsoeg? Waarom moest Mozes daarna vluchten om bij een priester in Midian een onderkomen te vinden en hem te dienen? Waarom was deze vernederende wisseling van koninklijke eer tot eenvoudig schaapherder noodzakelijk? Waarom moest deze man met intellectuele bekwaamheden, in de regel door kudden vee omgeven, veertig jaar van eenzaamheid en stilte doorleven? Deze geschiedenis van Mozes roept talloze vragen bij ons op, als wij niet in alles een volgens plan werkende en ordenende hand zien.

God ontmoette Mozes in een brandende doornstruik. Hij openbaarde Zich aan hem als de God van de vaders, aan wie Hij Zich met beloften verplicht had. Hij stelde hem aan tot leider van het volk en gaf hem opdracht Farao te zeggen Israël naar het land van de vaders te laten trekken. Doch deze weigerde hardnekkig en God benutte Farao's tegenwerking om diens hart te verharderen, om tegen deze achtergrond van menselijke weerstand Zijn grote kracht ten toon te

stellen met het doel dat Zijn Naam op de hele aarde bekend gemaakt zou worden (Exodus 3-12; Romeinen 9-17). Vanaf toen sprak men niet meer alleen over de God van de vaderen Abraham, Isaak en Jacob, (Exodus 3:6), maar over de God, Die Zijn volk met sterke hand uit het land Egypte uitgeleid heeft (Leviticus 25:38,26:45; Jeremia 23:7; Daniël 9:15; e.a.).

Door de machtsdaad van God bevrijd, begaf zich, nadat de kinderen van Israël 430 jaar in Egypte gewoond hadden (Exodus 12:37-42), een lange stoet door Mozes aangevoerd uit de vruchtbare vlakte van het cultuurlandschap van Egypte naar de ten dele ongebaande, bergachtige, het leven vijandige wildernis van het schiereiland Sinai. Men moet eens proberen zich deze tocht voor te stellen: 600.000 mannen, plus vrouwen en kinderen, onder hen zuigelingen en grijsaards, verder nog lastdieren en wagens met gereedschap en allerlei soorten goederen, o.a. ook het gebeente van Jozef, evenals talrijke kudden runderen, schapen, geiten, etc. Deze mensen bevinden zich op weg naar een land, dat zij niet kennen en waarvan zij niet weten wanneer en hoe zij het zullen bereiken. Was dit niet een onzinnig waagstuk? Moest Mozes als hun aanvoerder aan ze opgave niet ten onder gaan?

God ging de kinderen van Israël in een wolk- en vuurkolom voor. Hij sprak tot hen op de berg Horeb in donder, bliksem, vuur, rook en bazuingeschal en zij verklaarden zich bereid al Zijn woorden op te volgen. Hij verkoos Israël voor Zich ten eigendom, tot een heilige natie, en werd hun Koning. Hij beloofde hen terug te brengen in het land van hun vaderen. Maar reeds na korte tijd verzetten zij zich om hun eigen weg, ja, terug naar Egypte te gaan. Zij maakten zich een gouden kalf tot god en bogen zich voor hem neer. Toen Gods toorn met het oog daarop tegen hen ontbrandde, nam Mozes het voor hen op en was bereid zich in hun plaats uit Gods boek te laten delgen (Exodus 32).

God sloot met hen een verbond en gaf hun Zijn wetten. Hij openbaarde Zich aan hen met woorden des levens en in wonderbare, machtige daden. Hij woonde onder hen in de tabernakel als plaats van Zijn aanbedding. Hij gaf hun een godsdienst met feestelijke samenkomsten, lof- en dankoffers, evenals met offers ter bedekking van hun misstappen, opdat zij tot Hem konden naderen. Hij spijzigde hen met manna en verzorgde hen met water. Hij kleedde hen en Hij gaf hun de overwinning over hun vijanden. Maar Israël leek op het in de wind bewogen riet. Bij de geringste moeilijkheden morden zij en verzetten zich tegen Mozes. God leidde hen door gericht en zij keerden berouwvol terug en vonden Zijn erbarmen. Maar hun ontrouw en hun ongehoorzaamheid braken steeds weer door. Wat een geduld moest Mozes, de man van God, opbrengen, om veertig jaar lang dit volk te leiden! Wij kunnen er slechts een zeer zwak vermoeden van hebben, welke lankmoedigheid hij in deze tientallen jaren betoond heeft. Gods woord getuigt van hem dat hij zeer zachtmoedig was, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren (Numeri 12:3).

Zonder de opvoeding aan het koninklijke hof in Egypte tot aan zijn veertigste jaar, zonder de daarop aansluitende 40-jarige goddelijke leerperiode als herder in de eenzaamheid van de wildernis van Midian en zonder de ontmoeting met God en het door Hem bewerkte geloof aan Zijn beloften, zou hij niet tegen deze

bovenmenselijke opgave opgewassen zijn geweest. Of er ooit een geplaagder aanvoerder of staatsman van een volk voor zo'n lange tijd geweest is? God behaagde het Zich in Zijn heiligheid en gerechtigheid door deze man te openbaren. Hij mocht een getuigenis van God afleggen, dat tot op heden nog niet verstomd is. Als een waarachtig profeet van God werkte hij zo heenwijzend op de nog komende, grotere profeet, de Messias, de Gezalfde van God, Die eenmaal zou komen, om aan alle gerechtigheid Gods te voldoen, naar Wie van toen af aan sommigen van het volk hebben uitgezien (Deuteronomium 18:15-19; Mattheus 5:17-18).

Vertelt de levensweg van deze man niet duidelijk van Gods macht Zich een mens zo toe te bereiden, dat hij de hem gestelde, boven iedere menselijke kracht uitgaande opgave de baas kan worden? Spreekt het feit, dat de kinderen Israëls, na 430 jaar in Egypte gewoond te hebben, op de thuisweg naar het land van hun vaders werden geleid, niet duidelijk van Gods bestemming in het leven van dit volk? Is de vervulling van de eeuwen tevoren aan Abraham gegeven beloften er niet een duidelijk bewijs van, dat alleen door Hem de volken bestaan en Hij alleen de grenzen van het wonen op de aarde bepaalt? (Deuteronomium 32:8; Psalm 74:17).

Om Israëls wil werden door God volken verdreven en volken weggevaagd, opdat het in het beloofde land kon intrekken (Deuteronomium 4:38, 31:3; Psalm 44:4). Zij hebben echter de hun toegekende gebieden nooit volledig mogen bewonen, omdat zij door hun ontrouw steeds weer in ongenade vielen. Toch is Gods belofte niet vervallen, ofschoon Israël nog onder Zijn verhardingsgericht staat (Romeinen 11:25). En tot op heden zijn de omringende volken in grote onrust, ja, wordt de hele wereld door de gebeurtenissen in deze landstreken in spanning gehouden, omdat God om Zijns naams wil tegen alle menselijke ontoereikendheid en verzet Zijn aan Israël gegeven toezeggingen vervullen zal. Hij zal voor hen een veilig wonen in het land mogelijk maken en garanderen. Hij zal hun het Koninkrijk en de heerschappij over alle koninkrijken onder de hemel geven, zodat alle volken hen dienen en gehoorzamen zullen (Daniël 7:27). Dit zal onder hun grootste profeet en koning, de Zoon Davids, de Messias Jezus, zijn, Die, veracht evenals Mozes, voor allen in de plaats getreden is.

De man Gods en de koning uit Juda

Na de dood van koning Salomo viel het twaalfstammenrijk Israël in twee koninkrijken uiteen: aan Rehabeam, de zoon van Salomo, bleven alleen de stammen Juda en Benjamin onderdanig, terwijl de overige tien stammen Jerobeam (een tegenstander van Salomo) volgden en hem tot koning maakten.

Om te verhinderen dat de tien stammen van het huis Israël (ook Efraïm of Samaria genoemd) voor de hoge feestdagen naar het land Juda, naar het huis van God in Jeruzalem trokken om daar te offeren (en zij daardoor misschien ertoe gebracht zouden kunnen worden Jerobeam ontrouw te worden), maakte deze twee gouden kalveren en verklaarde die tot goden van Israël. Hij plaatste hen in Bethel, bouwde een altaar, stelde uit het hele volk priesters aan en offerde op de dagen, dat het volk anders naar Jeruzalem zou zijn opgetrokken. Hij bracht zo zijn onderdanen ertoe de afgoden te dienen.

Toen Jerobeam op het altaar offers ontstak, kwam een man Gods uit Juda naar Bethel en profeteerde tegen het altaar:

'Zo zegt de Here: zie, een zoon zal aan Davids huis geboren worden met de name Josia; en hij zal op u de priesters der hoogten slachten, die offers op u ontsteken, en mensen-beenderen zal men op u verbranden.' (1 Koningen 13:1-10)

Ongeveer 300 jaar later werd deze zoon met de naam Josia aan het huis van David geboren. Toen hij acht jaar oud was, zalfde men hem na de dood van zijn vader tot koning over Juda. In het achtste jaar van zijn regering, toen hij zestien jaar oud was, begon hij de God van zijn vader David te zoeken. Met twintig jaar begon hij Juda en Jeruzalem van de offerplaatsen op de hoogten en van de afgodsafbeeldingen te reinigen, en brak hij de plaatsen van valse aanbidding af. In het achttiende jaar van zijn regering, toen Josia zesentwintig jaar was, werd in de tempel het boek van de wet gevonden. De koning kwam door de inhoud zo diep onder de indruk, dat hij alle woorden van het verbond in het huis van God voor het volk liet voorlezen. Hij vermaande alle onderdanen zich te bekeeren en hun God te dienen. De tempel en het land werden van de afgodsbeelden en altaren gereinigd, de dienst in het heiligdom van IĖUE (letterlijk: Die is [letterlijk: de zijnde], Die was en Die komt [letterlijk: De Komende] - zie Openbaring 1:8) werd weer ten volle hersteld en men vierde het Pascha op een manier zoals het sinds de dagen van de profeet Samuël niet meer gebeurd was.

In deze veldtocht ter vernieuwing van het verbond van God met zijn volk hield Josia zich niet aan de grenzen van Juda, maar drong ver door in het land van het tienstammenrijk Israël. Daarbij kwam hij ook in Bethel, en nu zou vervuld worden, wat meer dan 300 jaar geleden de man Gods eenmaal tegen deze plaats gezegd had. Josia verwoestte het altaar en het heiligdom dat Jerobeam gemaakt had, en verbrandde de afgodsbeelden. Daarbij doodde hij de priesters op het altaar en verontreinigde het, terwijl hij de beenderen van de in de omliggende graven rustende doden erop verbrandde. Toen men ook aan het graf van de man Gods kwam, die, eeuwen geleden uit Juda komend, deze dingen tegen het altaar uitgeroepen had, spaarde men dat. Het had 300 jaar tegen deze plaats zwijgend gepredikt en spreekt tot in onze tijd van de waarachtigheid van het woord, dat God laat uitroepen en dat nooit krachteloos is (2 Koningen 22-23; 2 Kronieken 34-35).

Dit woord Gods dat eeuwen van tevoren een koning met name belooft en zijn daden aankondigt, maakt echter ook duidelijk dat alle koningen, alle heersers niet werkelijk soeverein zijn, maar aan Gods wet onderworpen. Dat bevestigt hetgeen Salomo tevoren gezegd had, dat door God koningen en vorsten regeren en hun hart in *'de hand des Heren als waterbeken is'*, omdat Hij het leidt, waarheen het Hem behaagt (Spreuken 8:15; 21:1). In dezelfde zin schrijft de apostel Paulus, dat er geen overheid is dan door God en hij sluit uitdrukkelijk de destijds bestaande Romeinse overheid in (Romeinen 13:1-7). Omdat hij weet, dat zij allen God dienen, kan hij opdracht geven dat smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen voor hen gedaan worden (1 Timotheus 2:1-4).

Nebukadressar: aan alle volken ...

Het feit dat God alles bewerkt in de geschiedenis van de volkeren en hun heersers, wordt ons in het leven van koning Nebukadressar (ook: 'Nebukadnezar', naar het Hebreeuws), de stichter van het nieuwe Babylonische rijk, bijzonder pakkend en overtuigend voorgesteld. Overwinnend trok hij uit, het ene volk na het andere aan zich onderwerpend. Ook Jeruzalem viel door zijn hand en werd verwoest. Het volk van Juda ging in gevangenschap naar Babylon. Maar niet alleen in veldtochten maakte hij zich naam. Hij werd tevens beroemd door zijn kundig regeren en zijn wetgevende bekwaamheid, zowel als door de uitbreiding van de stad Babylon tot de glansrijke metropool, waarop hij niet weinig trots was.

Wat Nebukadressar echter niet wist, was het feit, dat zijn succes uiteindelijk niet aan zijn eigen kunnen en werken was toe te schrijven, maar dat God hem tot Zijn knecht verkozen had en dat Hij de landen en hun volken in zijn hand gegeven had en hem tot uitvoerder van het goddelijke gericht ook over Juda gesteld had (Jeremia 25-27).

God liet Zich aan Nebukadressar niet onbetuigd. Hij sprak tot hem in dromen en door Daniël, een wijze uit Juda, die hen aan hem in opdracht van God uitleggen mocht. Toen hij ondanks de goddelijke waarschuwing door Daniël zich echter vol trots verhief en al het succes terug voerde op de sterkte van zijn macht en tot de eer van zijn heerlijkheid, vernederde God hem. Zoals van tevoren aangekondigd, werd het koningschap hem ontnomen; hij werd door de mensen uitgestoten en leefde verder in geestelijke gestoordheid bij de dieren van het veld. Maar aan het eind van de door God vastgestelde termijn hief hij zijn ogen naar de hemel en vernederde zich. Zijn koningschap werd hem teruggegeven.

Zoals geen andere heerser voor of na hem reageerde hij op dit handelen van God. In een proclamatie aan *'alle volken, natiën en talen, die op de gehele aarde wonen'* beschreef hij zijn onwaardig gedrag van zelfverheffing en zijn diepe vernedering, die de hoogste God hem had toegebracht. Hij legde openlijk getuigenis af van deze vernedering door God en bracht ten slotte verslag uit van zijn beterschap en van zijn herstel in alle koninklijke rechten door Hem. Indrukwekkend is de lofprijzing Gods, waarmee hij deze proclamatie inleidt (Daniël 4:1-3).

Nebukadressar zag in dit gebeuren meer dan slechts een persoonlijke ervaring. Hij zag in, dat deze belevenis een betekenis had, die ver boven zijn persoon uitwees en alle mensen aanging. Dus besluit hij zijn aan alle volken gericht verslag met de woorden:

'Maar na verloop van de gestelde tijd sloeg ik, Nebukadressar, mijn ogen op naar de hemel, en mijn verstand keerde in mij terug. Toen prees ik de Allerhoogste en roemde en verheerlijkte ik de eeuwig (lett.: 'olma', Aramese tekst, volgens Theodotions versie van de Septuaginta eis ton aiōna= tot in de eon) Levende, omdat Zijn heerschappij een eeuwige (lett.: 'olm', Aramese tekst, volgens Theodotions versie van de Septuaginta aiōnios= eonisch) heerschappij is en Zijn koningschap van geslacht tot geslacht. Ja, alle bewoners der aarde worden als

niets geacht; Hij doet naar Zijn wil met het heer des hemels en de bewoners der aarde: en niemand is er, die zijn hand kan weerhouden of tot Hem kan zeggen: wat doet Gij?... Nu roem, verhef en verheerlijk ik, Nebukadressar, de Koning des hemels, Wiens werken alle waarheid en Wiens paden recht zijn, en die hen die in hoogmoed wandelen, vermag te vernederen'.

(Daniël 4:34-37)

Dit getuigenis van een grootheid uit de wereldgeschiedenis, die Gods beschikken over hem op deze unieke manier aan alle mensen bekend maakte, spreekt voor zichzelf. Het moet door ons allen gehoord worden, daar wij ons toch vaak zo zelfbewust en zelfverzekerd als 'smid van ons eigen leven' voordoen en ons verheven menen boven ieder getuigenis van God in de natuur, de geschiedenis, Zijn woord, en ook in het bestuur van ons leven. Evenals deze Babylonische heerser zal ook niemand van ons mensen het plan van God kunnen tegenhouden. God heeft bij Zichzelf gezworen:

'Voor Mij zal iedere knie zich buigen en iedere tong zal God loven.'
(Jesaja 45:23; Romeinen 14:11; Filippenzen 2:10-11)!

Door heilige Geest gedragen

Er zijn in de geschiedenis van Israël steeds weer mannen en af en toe ook vrouwen geweest, die God tot een bijzonder getuigenis gebruikt heeft. Zij hebben in Zijn opdracht en in Zijn plaats gesproken. Het waren mensen zoals wij, behept met vaak niet geringe fouten en zwakheden. Maar hun spreken en handelen was voor de omgeving van grote betekenis. Zij hadden de gave het verleden te overzien, het heden in helderheid te doorzien en de toekomst als in het licht van een aanbreekende dag te aanschouwen.

De apostel Petrus schrijft over deze mensen, dat zij niet uit eigen wil, d.w.z.: niet uit eigen inzicht en willen, een profetisch woord overgebracht hebben, maar dat zij in hun getuigenis door heilige Geest gedragen werden (N.B.G.: *'door de Heilige Geest gedreven'* - 2 Petrus 1:21). Hij kenschetst hen als *'heilige mensen'*, d.w.z.: als door God tot deze dienst afgezonderden, die niet op eigen gezag gesproken hebben. Zij legden de zonden van Israël bloot en verkondigden Gods gericht. Zij gaven echter ook de wervende roep door van de erbarmende liefde Gods. In de beloften, die zij geroepen waren uit te spreken, klinkt op veelvuldige wijze de aankondiging van de Redder door, van de Messias, die Israël zou herstellen. Wanneer wij de profetische Schriften met verlichte ogen des harten lezen, zien wij in, dat veel van hun aankondigingen intussen in vervulling gegaan zijn, andere daarentegen nog niet vervuld zijn.

Tot deze profetisch sprekende mensen behoren ook de schrijvers van de psalmen met hun lofzangen, die onder verwijzing naar Gods daden in het verleden en heden en ook in de toekomst Zijn eer bezingen. Maar ook hun persoonlijk geloof vond in de psalmen een neerslag. Zij brachten daarmee aan hun omgeving de ervaringen over, die zij met hun God gehad hadden. Zo ontstonden waardevolle getuigenissen van bemoediging en troost, die tot in onze tijd hun gezegende uitwerking hebben.

Onder deze door Gods Geest gedragen zangers moet in het bijzonder David vermeld worden. Hij heeft liederen gezongen in alle levensomstandigheden die een diepe wijsheid en innige verbondenheid met God tot uitdrukking brengen.

In veel van zijn psalmen werden op de achtergrond profetische uitspraken duidelijk, die naar de beloofde Messias en Zijn werk wijzen. Zij bevatten woorden en daden, die de grote Zoon Davids, Jezus Christus, later gesproken of verwerkt heeft. Jezus Zelf zei toch, dat in de Psalmen over Hem gesproken werd (Lucas 20:41; 24:44-46). Zo is het niet moeilijk te herkennen, dat in de veertigste psalm over Christus' komen in deze wereld gesproken wordt, om Gods wil te vervullen. De Psalmen 16, 22, 69 en andere geven een blik in het gezegende werken lijden en sterven van de Heer, terwijl bijv. de Psalmen 68 en 110 van Zijn verhoging in heerlijkheid en van Zijn komende heerschappij getuigen, die niet alleen voor het volk Israël, maar voor de hele wereld van betekenis is. Wanneer zulke psalmen op daadwerkelijke levenservaringen van David betrekking hebben, en daarna transparant worden met het oog op Jezus Christus, dan blijkt daaruit dat in het leven van David lijnen getrokken waren, die het handelen van de Messias voorafschaduwden.

Evenzo is het met het aardse leven en het getuigenis van andere profeten Gods gesteld, die over de komende genade profetisch spraken. Petrus zegt, dat zij daarbij steeds weer ernstig onderzocht hebben, voor welke tijd de Geest hun dit getuigenis van het voor Christus bestemde lijden en van Zijn verheerlijking daarna, openbaar maakte. Zij zagen tenslotte in, dat zij niet voor zichzelf, maar voor toekomstige generaties deze dienst verricht hadden (1 Petrus 1:10-12).

Wij stellen ons de vraag: Wie liet aan deze mensen deze in de toekomst liggende gebeurtenissen zien? Wie waakte erover, dat zij uitkwamen? Was het toeval, dat zij naar Christus en Zijn werk wezen? Waarom grijpt de Here Jezus steeds weer de gelegenheid aan om erop te wijzen: *'Er staat geschreven'!*? Hoe is het mogelijk, dat Hij Zijn toehoorders kon zeggen:

'Onderzoek de Schriften, want gij meent daarin eonisch leven te hebben, en die zijn welke welke over Mij getuigen en niet willen jullie naar Mij toe komen opdat leven zouden hebben.' (Johannes 5:39-40)?

Wat betekent het tenslotte, als de Heer zegt:

'en de Schrift kan niet worden ontbonden' (Johannes 10:35)?

Wij mogen uit het feit, dat eeuwenoude voorspellingen op de juiste tijd in vervulling gaan zeker de gevolgtrekking maken, dat hier een ontwikkeling gaande is die niet zonder plan is, maar veeleer doelbewust handelen laat zien.

De tijd van de vervulling

Toen God Zijn Zoon in deze wereld zond, ontledigde Deze Zich van de gestalte Gods, nam de gestalte van een dienstknecht aan en werd aan de mensen gelijk (Filippenzen 2:6-7). Hij betrok het verblijf van vlees en bloed, dat Hij eenmaal

Adam, de vader der mensen, gegeven had met het plan, eenmaal Zelf daarin de mensen te dienen. Paulus beschrijft deze historische gebeurtenis als de *'tijd van de vervulling/volmaking van de tijd'* (N.B.G.: *'volheid des tijds'* -Galaten 4:4). Wat wil hij daarmee zeggen?

Wij hebben in het tot nu toe uiteengezette gezien, dat alle geschiedenis heilsgeschiedenis Gods is. Zoals de fijne lijntjes van een pentekening die zich in het middelpunt van de afbeelding tot scherpe contouren verdichten, zo werd steeds duidelijker, dat hier een grote Meester aan het werk was, Die al het gebeuren als richtingwijzend naar een grote gebeurtenis had aangelegd. Over duizenden jaren heen had God op steeds indrukwekkender manier laten zien dat er een Redder zou komen, om Zijn wil te vervullen en al het verlangen van de mensen te stillen. De steeds talrijker wordende lichtpunten van Zijn beloften doelden enkel en alleen op Hem, Die uit de onzichtbare wereld in deze zichtbare wereld zou binnendringen, om de stralende glans van de machtige liefde van God in de duisternis van ons bestaan te openbaren.

Zo bracht de volmaking van de tijd de Middelaar van God en van de mensen, Jezus Christus (1 Timotheus 2:5-7). In Hem sprak God een onmiskenbaar 'ja' tegen ons mensen uit. Christus kwam om het AMEN, het zegel van Gods trouw onder alle beloften te zetten (2 Korinthiërs 1:18-20). Zij bracht Hem in deze wereld, Die van Zichzelf zei:

'Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om Mijn wil te doen . . . maar de wil te doen Desgenen, Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk te volbrengen (lett.: voleinden).'
(Johannes 6:38; 4:34)

Door Zijn bloed, Zijn gehoorzame overgave aan het vloekhout van het kruis, is Hij tot Redder van alle mensen (1 Timotheus 4:10), ja tot Voleinder en tot Hem door Wie God naar de mensen toe veranderde tot een volkomen verzoening (Kolossenzen 1:20).

De *'volmaking van de tijd'* schonk ons Gods Zoon om ons uit de nacht van de zonde en des doods in de gemeenschap ten leven met Zijn Vader te leiden. Of wij dit nu al inzien, of dat wij op een later tijdstip in dit besef de knieën in dankbare hulding voor Hem zullen buigen (Filippenzen 2:9-11), er is voor ieder van ons een tijdstip, waarop wij voor de roep van God tot verzoening door de wil van Christus niet meer opzij kunnen gaan. Hij zal ieder van ons in Zijn trekkende liefde zo overmachtig door genade en gericht tegemoet treden, dat wij ons met een blij hart aan Hem overgeven. Er is dus een *'volmaking van de tijd'*, ook voor ons, daar wij Gods levensbelofte op krachtig reddende wijze ervaren. Zijn wij ons bewust welk een grootheid Gods, welk een volgens een plan werkende liefde zich achter dit feit verbergt? Waarlijk, Zijn wijsheid en almacht overstijgen ons stoutmoedigste denken!

GOD HEEFT DE KOSTEN BEREKEND

Wij zijn in deze beschouwing van de vraag uitgegaan: Is alles Gods plan? Daarmee bedoelen wij: een plan, dat de geschiedenis van deze aarde en haar bewoners, ja, van het hele universum in verleden, heden en toekomst omvat. Aan de hand van een paar voorbeelden, die nog met veel meer uitgebreid zouden kunnen worden, zagen wij dat er niets toevallig is - tenzij wij dit woord zo verstaan: het is ons toegeval- len; iemand heeft ons iets ten deel laten vallen; God laat alles te beurt vallen! Zo begrijpen wij het woord 'lot' juist, als wij het uitleggen als: door God gestuurd.

Wij mensen zijn met verstand begiftigd. Wij hebben een denkvermogen ontvangen, waardoor wij ons van de overige 'schepselen Gods' onderscheiden. Daarom zijn wij in staat duizenden jaren terug te kijken, maar ook voor de verre toekomst plannen te maken. Deze bekwaamheid hebben wij niet uit onszelf. God, onze Schepper, heeft haar ons verleend.

Wanneer wij een huis willen bouwen, gaat aan de eerste spadesteek een intensieve voorbereiding vooraf, waarin wij de plattegrond en de detailplannen overwegen en opstellen. Wij begroten dan de bouwkosten om te onderzoeken of wij ook in de positie zijn het project financieel uit te voeren. Het zou een onvergeeflijke fout zijn, wanneer wij daarbij teveel hooi op onze vork zouden nemen en de bouw niet zouden kunnen voltooien. Een onafgemaakt gebouw dat veel geld gekost heeft, achterlaten, daar zou immers niemand iets aan hebben. Integendeel, wij zouden al ons geld uitgegeven hebben zonder succes te hebben. Wij zouden aan het leedvermaak van onze medemensen, die ons als onbekwame bouwmeesters zouden uitlachen, blootgesteld zijn. Niemand van ons zou daarom zo dwaas zijn, de kosten niet van tevoren precies te begroten om het project ook te kunnen voltooien.

Wij stellen nogeens de vraag: Van Wie hebben wij de bekwaamheid zulke overwegingen te doen? Wie gaf ons het denkvermogen om vooruitziende plannen uit te voeren? Ook de Here Jezus brengt zulke bekwaamheden als typisch menselijk naar voren, als Hij zegt:

'Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen? Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had, en het werk niet kon voltooien, allen, die het zagen, beginnen hem te bespotten, zeggende: 'Die man begon te bouwen, maar hij kon het niet voltooien'.

Wanneer nu God ons mensen de bekwaamheid tot zulke overwegingen gegeven heeft, zou Hij die dan ook niet Zelf bezitten? Zou Hij niet als Schepper en Bestuurder van het al niet alleen de bekwaamheden van een ontwerper bezitten, maar ook met betrekking tot het Zichzelf gestelde doel, de kosten en mogelijkheden begroot hebben om doelbewust Zijn werk te voltooien? Zou Hij niet een dienstregeling hebben, volgens welke de treinen naar Zijn willen en werken lopen? En: zou Hij niet ons leven zinvol betrokken hebben in het grote plan van de eonen, dat Hij in Christus Jezus gemaakt heeft?

DE BESCHIKKER OVER DE MENSEN

Nu kunnen velen van ons Gods beschikken met betrekking tot de grote lijnen in de schepping zowel als in de wereld- en heilsgeschiedenis bevestigend beantwoorden. Maar wat het leven van de afzonderlijke mensen betreft, kunnen zij met twijfels vervuld zijn, omdat zij menen, dat God te 'groot en verheven' is, dat Hij Zich met ons kort levende schepselen op deze wijze bemoeit.

Wie zo denkt, reduceert Gods grootheid en beperkt Zijn almacht en grenzeloze heerlijkheid. Wij zullen daarom op de voorgaande getuigenissen van de Heilige Schrift nog een paar laten volgen, die er de nadruk op leggen, dat het leven van de afzonderlijke mensen in Gods hand is.

Het boek des levens

Toen Israël een gouden kalf gemaakt had en dat tot zijn god verheven had, zich daarvoor boog en Gods toorn tegen het volk ontbrandde, trad Mozes voor Gods aangezicht om zijn leven voor dat van zijn volk aan te bieden:

'Ach, dit volk heeft een grote zonde begaan, want zij hebben zich een gouden god gemaakt. Maar nu, vergeef toch hun zonde - en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt'.

Bedoeld wordt hier het boek des levens, waarvan in het Oude en Nieuwe Testament in verband met het volk Israël gesproken is en waarin de namen van alle leden van het volk door God vastgelegd waren. Mozes zou uit dit boek weggestreept willen worden, wanneer daardoor het ongehoorzame volk erin kon blijven staan. Wij zien in dit voorval, dat God iedere afzonderlijke Israëliet kent en in Zijn gerechtigheid over hem beschikt.

De dagen zijn bepaald

Toen Job, een rechtschapen en godvrezend man, door groot onheil, ziekte en pijn overvallen werd, nam hij alles wat hem overkwam uit Gods hand in ontvangst met de woorden: 'Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?' Hij deed niet zoals de meeste gelovigen, die het goede als van God komend zien, maar het boze, het kwade aan Satan en zijn machten als rivalen van God toeschrijven. Job stemde in alles in met de alleen over hem beschikkende God (Job 1 en 2). Van deze kennis van de grootheid en hoogheid Gods overtuigd zei hij o.a.:

'De mens . . . indien zijn dagen vastgesteld zijn, het getal zijner maanden bij U bepaald is, Gij zijn grenzen gesteld hebt, die hij niet zal overschrijden...'

Het was belangrijk voor hem, in zijn toestand vast te stellen, dat niets in het leven van de mensen buiten Gods beschikken verloopt.

In Uw hand zijn wegen en tijden

Door dezelfde kennis bewogen en door dezelfde belevenissen gevormd, bidt David in de eenendertigste psalm:

*'Maar ik vertrouw op U, Here,
ik zeg: Gij zijt mijn God.
Mijn tijden zijn in Uw hand'*

Ook hij legt de nadruk op de volledige afhankelijkheid van God en is daarom vol vertrouwen. Hoe indrukwekkend is toch zijn getuigenis in Psalm 139:

'Here, Gij doorgrondt en kent mij,
Gij kent mijn zitten en mijn opstaan,
Gij verstaat van verre mijn gedachten;
Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen,
met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd.
Want er is geen woord op mijn tong,
of, zie, Here, Gij kent het volkomen;
Gij omgeeft mij van achteren en van voren
en Gij legt uw hand op mij.
Het begrijpen is mij te wonderbaar,
te verheven, ik kan er niet bij.

Waarheen zou ik gaan voor uw Geest,
waarheen vlieden voor uw aangezicht?
Steeg ik ten hemel - Gij zijt daar,
of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde - Gij zijt er;
nam ik vleugelen van de dageraad,
ging ik wonen aan het uiterste der zee,
ook daar zou Uw hand mij geleiden,
Uw rechterhand mij vastgrijpen.
Zeide ik: duisternis moge mij overvallen,
dan is de nacht een licht om mij heen;
zelfs de duisternis verbergt niet voor U,
maar de nacht licht als de dag,
de duisternis is als het licht.

Want Gij hebt mijn nieren gevormd,
mij in de schoot van mijn moeder geweven.
Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid,
wonderbaar zijn uw werken;
mijn ziel weet dat zeer wel.

Mijn gebeente was voor U niet verholen,
toen ik in het verborgene gemaakt werd,
gewrocht in de diepten van het aardrijk:
uw ogen zagen mijn vormeloos begin;
in uw boek waren zij alle opgeschreven,
de dagen, die geformeerd zouden worden,
toen nog geen daarvan bestond.
Hoe kostelijk zijn mij uw gedachten, o God,
hoe overweldigend is haar getal!

(Psalm 139:2-18)

Welk een geborgenheid spreekt uit deze woorden van David! Geen vrees, maar vredige vreugde bereidt de alomtegenwoordigheid van God hem. Mag dan ook ons hart niet wijd worden en in verbazing Zijn wijsheid en almacht bewonderen en Hem daarvoor aanbidden? Zou echter iemand dit getuigenis voor overdreven menselijke mening aanzien, dan zou hij moeten bedenken, dat het door Gods Geest geformuleerd is en dat God Zelf sedert duizenden jaren erover waakt, dat deze Hem openbarende uitspraken van generatie op generatie betuigd worden.

Voorbestemming vóór het bewuste leven

Zoals wij uit de woorden van David mogen zien, is Gods bepalend inwerken niet tot ons bewuste leven beperkt. Veel vroeger reeds neemt Hij Zijn beslissingen en stelt daarmee grenzen en taken, waarbinnen het leven van de mensen verlopen moet. Tegen een nog zeer jonge man met de naam Jeremia, zei Hij:

'Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld'.

De weg van Jeremia was dus van het begin af aan bepaald en de roeping door God liet diepe sporen na in zijn leven. Vijftig jaar lang werkte hij als roeper van God *'om uit te rukken en af te breken, om te verdelgen en te verwoesten, om te bouwen en te planten'*. De boodschap, die hij moest overbrengen, was niet van vredige aard, maar aankondiging van gericht, gewelddadigheid en verwoesting. Toen hij daarmee tot bespotting van zijn medemensen geworden was en zich op een keer voornam er niet meer over te spreken, noch in de naam van God te spreken, werd het in zijn hart en in zijn beenderen als een brandend vuur zo geweldig, dat hij het niet meer uithouden kon en daarom tot zijn dienststopdracht terugkeerde. Jeremia moest zijn, waartoe God hem uitverkoren had!

Ook de apostel Paulus wist zijn leven onder de alles bepalende leiding van God. Toen hij reeds vele jaren als geroepen apostel van Christus Jezus voor de volkeren werkzaam was, bekende hij, terugziende op de achter hem liggende weg, dat God hem van de schoot zijner moeder aan afgezonderd had. Hij gaf daarmee te verstaan, dat ook zijn verkeerde gedrag als Farizeeër en als besliste tegenstander van Jezus Christus en Zijn uitgeroepen gemeente mee betrokken was in Gods raadsbesluit en wijze plan. Het was ertoe bestemd de achtergrond te zijn voor het evangelie, waarmee hij werd belast. Zo was hij een levend getuige van de overweldigende, overvloeiende genade van God en een onmiskenbaar bewijs voor het geduld van zijn goddelijke Heer, Die een voorbeeld is voor allen, die aan Hem zouden geloven.

Uitverkoren vóór de nederwerping van de wereld

De kostbaarste en meest verregaande uitspraak over Gods voorbeschikken, vinden wij echter met betrekking tot alle gelovige mensen van de tegenwoordige tijd, d.w.z.: met betrekking tot de leden van het Lichaam van Christus in de tegenwoordige geheime bediening van de genade Gods. Deze mensen heeft God reeds voor eonische tijden in Zijn genade behouden en geroepen en voor de

nederwerping van de wereld uitverkoren en tot zoonschap bestemd. Dat betekent, dat reeds lang voor deze wereld en haar bewoners geschapen waren, Gods liefhebbend uitkiezen mensen voorbestemde, om hen voor het naar buiten brengen van Zijn in Christus gemaakte eonische plan te gebruiken: alles in al Zijn schepselen te worden. Alle gelovigen van de tegenwoordige tijd zijn op grond van deze goddelijke uitverkiezing tot behoudenis verkoren, zijn vaten Zijner barmhartigheid. Hun leven is omgrensd en gevormd door Gods voorbestemmen, eer zij geboren werden; door Gods roepen in dit leven; door Gods rechtvaardigen door het bloed van Jezus Christus; zowel als door hun verheerlijking door Hem in die toekomst, samen met Christus.

De zogenoemde 'vrije wil'

Wie wil bij zo'n genadebewijs van God naar de werkzaamheid van een zgn. 'vrije wil' vragen? Zo overweldigd door geloof en liefde, die in Christus Jezus zijn, kunnen wij sterfelijke mensen aan deze wegen van de ondoorgrondelijke wijsheid van God slechts blijmoedige toestemming geven. Maar er moet nog vermeld worden, dat zulk handelen van God aan afzonderlijke mensen niet geschiedt met de opzet alle anderen van Zijn liefde uit te sluiten. God wil integendeel door hun medewerking alle andere schepselen aanspreken en tot net zo'n bewust leven van gemeenschap met Hem leiden. Zo zijn geredden geroepen Christus te completeren: opdat Hij het al in alles volledig maakt. Wie van ons mensen kan deze diepten van goddelijke waarheid volledig bevatten, zonder zich tegelijk de beperktheid van zijn verstand en eigen onvermogen bewust te zijn? En toch mogen wij, van deze heerlijkheid van de alles beschikkende God in Christus Jezus overtuigd, Hem vervuld van dank daarvoor lofprijzing brengen.

LATEN WIJ DOOR HEM LEVEN!

Is alles Gods plan? Wij mochten in Zijn woord zien, dat Hij het al voor de voltoering van Zijn wil geschapen heeft. Het is uit Hem, door Hem en tot Hem. Op de weg naar dit doel bewerkt Hij alles in Zijn Zoon en door Hem. Hij, Christus Jezus, is de zichtbare uitbeelding van de onzichtbare, alles tot zijn doel bringende Godheid, de uitdrukking van Zijn wezen en van Zijn heerlijkheid. In Hem heeft God een plan gemaakt dat Hij in eonen uitvoert. God kent niet alleen van het begin de afloop van alle wegen van Zijn schepping, Hij bewerkt die ook. Er is maar ÉÉN vrije, onbepaalde wil in het al, de wil van God, Die liefde is. Het is Zijn doel door alle schepselen op deze manier herkend en door hen liefgehad te worden; want Hij heeft alles tot Zich geschapen. Hij redt nu om ons in Zijn dienst te nemen, opdat wij in de werken wandelen, die Hij voor ons tevoren bereid heeft. Wanneer ons dit in het woord van God duidelijk geworden is, moeten wij ons dan niet houden aan deze waarheid? Moeten wij ons denken en handelen niet fundamenteel herzien? Zouden daaruit voor ons leven geen consequenties volgen? Laten wij proberen een kort antwoord hierop te vinden: Wij kunnen van God niet wegllopen; wij zijn in Zijn hand! Hij spreekt ons overal aan - ook in dit woord! Hij heeft Zichzelf in Christus met de wereld verzoend en vraagt erom, dat wij ons met Hem verzoenen, d.w.z.: dat wij het aanbod van

Zijn liefde met 'ja' beantwoorden en dankbaar aannemen. Zijn wij daartoe bereid?

God redt en roept nu om ons in Zijn dienst te nemen. Is er een hogere opgave dan in de dienst van Diegene te staan, Die aller Heer, Redder en Volmaker is?! Hij bewerkt alles in het al naar het raadsbesluit van Zijn wil. Hij heeft onze tot nu toe bewandelde weg bepalend beïnvloed, Hij zal naar Zijn welbehagen verder over ons beschikken. Laten wij erom vragen, dat wij Zijn wil zullen herkennen en met wijsheid en geestelijk begrip vervuld zullen worden, opdat wij Hem waardig kunnen wandelen. Hij verwacht, dat wij Hem zo aanspreken!

Wij mogen God volledig vertrouwen, ook in de kleine dingen van het dagelijkse leven. Hoewel Hij ze kent, verwacht Hij dat wij ze Hem voorleggen en daarmee te kennen geven, dat wij ons van Zijn liefdevolle tegenwoordigheid en van Zijn begrijpen altijd bewust zijn en daarin geborgenheid ondervinden.

Laten wij Hem steeds onze betuiging van eerbied aanbieden, terwijl wij Hem danken voor alles, wat Hij ons in Jezus Christus in genade geschonken heeft, danken in alle levensomstandigheden, de tegenwoordige zowel als de toekomstige!

Hebben wij zo'n vertrouwelijke omgang met Hem gevonden, dan zullen wij iets van de vrede beleven, die alle verstand te boven gaat. Wij zullen als door God gezegende mensen voor Hem kunnen leven en ook voor anderen tot zegen mogen zijn. Dat maakt echter ons leven rijk en gelukkig!

Voor ons ligt een doel! God heeft het gegeven! Laten wij nu nuchter zijn en moedig en standvastig in het geloof vaststaan en dit doel najagen! Wij verheerlijken daarmee de ene God, de Vader van onze Here Jezus Christus!

EEN BIJBELS ANTWOORD OP UW VRAGEN!

Om landelijke bekendheid te geven aan bijbelstudies op cassetten en in brochures zijn in ons land casset-o-theken opgericht, waar u gratis deze bijbelstudies kunt lenen! Verder heeft elke casset-o-theek gratis lectuur.

U wilt meer horen?!

Vraag dan een kennismakingscassette aan, gratis en vrijblijvend!

Een greep uit de vele onderwerpen:

Over verzoening gesproken

Over opstanding gesproken

Over gebed gesproken

Over de hemel gesproken

Over Schriftindeling gesproken

Over geloven gesproken

Worden alle mensen behouden?

Mijn tijden zijn in Uw hand!

De gemeente: een hoofdstuk apart

De bazuin Gods

Is alles in Zijn hand?

Let op, als Paulus het woordje 'niet' gebruikt

Een lied in de nacht

'Mag het ietsje meer zijn?'

'Da's pas toekomst!'

GODS WOORD CENTRAAL

EBEN-HAËZER